

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

David Olney & Daniel Seymour

Saturday 13 Oct 2018

\\"David Olney doesn't change his appearance; he changes reality's appearance. He changes the room and the way we feel inside the room. He changes hearts, minds, and moods like the rest of us change bedsheets, only without the hassle of ill fitted corners. His songs are marvels of surprise and delight.\" Mooier kunnen we de man niet omschrijven als deze recensie naar aanleiding van zijn laatste album "Don't Try To Fight It" Een man die zo bij de geschiedenis van In the Woods hoort als de appels in een appeltaart. Vanaf het prille begin was hij erbij. We koesteren warme herinneringen aan al die voorgaande bezoeken van David. Natuurlijk keert hij terug. Sergio Webb is vervangen door Daniel Seymour op de bas. Dat wordt weer heel mooi en toch anders!

The Return Of A Troubadour

Er was een tijd dat er nog geen social media was en daarvoor zelfs geen kranten. Je was afhankelijk van mensen die vaak onder begeleiding van muziek je informeerde over het wereldnieuws en aan het denken zette met sociale en filosofische overdenkingen. Je ging een avond luisteren naar iemand die kon entertainen en wat te vertellen had. Olney past naadloos in deze traditie. Dat weten we natuurlijk al heel lang bij In the Woods. Dat is de reden voor zijn terugkeer door de jaren heen. Maar juist door die vanzelfsprekendheid zou je bijna vergeten wat een vakman Olney nog steeds is. Gekweld door een pijnlijke rug, jetlag uren in een vliegtuig en een lange autorit in combinatie met een verkeerde beweging waren hier debet aan. Maar dat was geenszins te merken aan de show van vanavond.

Altijd fijn om weer een artiest te spreken die je al jaren kent. Die oprecht kan vragen naar 'bekenden' en diegenen die ons inmiddels ontvallen zijn. Daniel minder ingevoerd, maar die was er ook al bij in het prille begin deed ook zijn duit in het zakje. Een gezellige maaltijd met ruimte voor uitwisseling en bespiegelingen zette de toon voor de rest van de avond.

Olney trapte de eerste set gelijk stevig af met "Wheels" om ons in de volgende song gelijk kennis te laten maken met zijn ingetogen kant in "Soldier Of Misfortune". Met zijn gevoel voor humor en ironie konden we bij de intro van de song; 'Sweet Sugaree', kennis maken. Het nummer was geschreven tijdens een autorit naar Florida. "Ik schudde mijn vrouw wakker en zei tegen haar, lijkt het je niet beter als ik ga rijden"? Het duurt even voor de zaal het op pakt. Dan neemt hij het stuur over en wordt zelf vermoeid. De ruitenwissers die bezig zijn de neerstortende regen amechtig van de vooruit te vegen, roepen: "Val in slaap, val in slaap." David houdt zichzelf wakker door het ritme van de ruitenwissers te gebruiken als ritmetrack voor een nieuwe song en zo wordt "Sweet Surgaree" geboren. "Ferris Wheel", kwam zomaar op met het beeld van een jong stel dat elkaar verliefd vasthoudt. Later ziet hij een film met James Dean en denkt: "Dat is wat ik bedoelde". Olney geeft een mooie inkijk in hoe de menselijke geest kan werken. Hij laat in het midden of hij deze oude film wellicht al eerder heeft gezien en dat de inspiratie voor deze song sluimerend in een klein hoekje van zijn geest bewaard is gebleven. Hoe zaken ten opzichte van een werkgever te kunnen relativeren in het belang om ons aandeel te beperken in de schade, leren we in 'Situation'.

Dat Olney een belezen man is weten de vaste bezoekers van In the Woods inmiddels wel, maar mensen die hem voor het eerst horen, zijn oprecht verbaasd als ze een song als "God Shaped Hole", voorbij horen komen. De existentialistische filosofie en nog een beetje Nietzsche komen voorbij in deze bespiegeling. Dat David er voor koos om de eerste set af te sluiten met de klassieker, "Jerusalem Tomorrow" sloot mooi aan op de aankondiging van het concert. Zonder overleg vooraf. We waren beiden aangenaam verast toen we hier na afloop even over spraken.

De tweede set werd ook stevig ingezet met Olney op harmonica en Daniel die er groovy baslijnen onder legde. Daniel liet in de tweede set nog beter zien dat hij naast functioneel begeleiden ook wat meer in huis had. David hield het kort over de huidige situatie in zijn land. Wat moet je hier eigenlijk nog over zeggen? Veelzeggend waren de songs: "Wall" en "Border Town". Een song van Townes kon natuurlijk niet ontbreken. Het zorgde voor een intense, bijna verstilde magie in de zaal. Daar kon het vuurwerk van een paar opgeschoten jochies buiten niets aan af doen. Overigens snel en accuraat de kop ingedrukt door onze gast vrouw Carola. David gaf aan dat het logisch was om nu het volgende nummer, "The Song" te spelen en vertelde dat hij er nog niet achter was hoe liedjes tot stand komen. Het heeft iets te doen met observeren, ervaren en dromen en alles ertussenin. Inspiratie komt niet uit de lucht vallen. Maar is een combi en in dit schemergebied gedijt creativiteit het beste.

"Arkansas Rocks" refereert aan waar de verschillende staten trots op zijn. In dit geval hun geologische rijkdom. Bij de introductie ontlokt hij een schaterlach door te vermelden dat er een tijd was dat hij mensen aardig vond die eerlijk en oprecht waren tegen hem, maar dat hem dat tegenwoordig niets meer kan schelen. Als ze aardig zijn en goed voor hem zorgen vindt hij het al lang best. Zo zet David even een scherp randje neer over de menselijke verhoudingen en belangen in relaties. De klassieker "If My Eyes Were Blind" droeg hij op aan de inmiddels lege stoel van Kees. Zo bracht hij heden en verleden bij elkaar en realiseerden we ons hoe lang we

elkaar al kennen. Daar sluit natuurlijk een song als “Open Your Heart (And Let Me In) naadloos bij aan. Een staande ovatie lokte een mooi verhaal uit over zijn eerste museumbezoek in Nederland uit en de indruk die “Meisje Met De Parel’ op hem maakte en diezelfde avond al resulteerde in de song: “Mister Vermeer.”

David was er weer en verdween ook weer in de nacht, op weg naar een korte rust en een volgende gig. Zoals al die keren daarvoor, namen we weer afscheid van elkaar. Tot de volgende keer! Maar in onze laatste blikken leek dat minder vanzelfsprekend dan bij eerdere gelegenheden.

1.Wheels

2.Soldier Of Misfortune

3.Sweet Sugaree [John Hadley/David Olney]

4.Ferris Wheel [John Hadley/David Olney]

5.Situation [John Hadley/David Olney]

6.Don't Try To Fight It [Kieran Kane/David Olney]

7.Evermore [John Hadley/David Olney]

8.God Shaped Hole

9.Jerusalem Tomorrow

1.Big Top (Tornado) [John Hadley/David Olney/Kevin Welch]

2.Always The Stranger [John Hadley/David Olney]

3.Wall [John Hadley/David Olney]

4.Border Town

5.For The Sake Of The Song [Townes Van Zandt]

6.The Song

7.Arkansas Rocks (unreleased)

8.This Side Or The Other [John Hadley/Anne McCue/David Olney]

9.Backslider Blues (unreleased)

10.If My Eyes Were Blind (For Kees)

11.Open Your Heart (And Let Me In)

12.Mister Vermeer

All tracks by David Olney except where noted

David Olney|vocals, acoustic guitar, harmonica

Daniel Seymour|electric bass, vocals

www.davidolney.com